

Sygn. akt VI A Ca 528/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Irena Piotrowska (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Kuracka

SO (del.) Magdalena Sajur - Kordula

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółka Akcyjna w W.

przeciwko M. B. (1)

o uznanie umowy za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 maja 2013 r.

sygn. akt XXV C 186/13

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie drugim w ten sposób, że zasądzoną kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) od M. B. (1) na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna w W. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego obniża do kwoty 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych);*
- 2. oddala apelację w pozostałej części;*
- 3. zasądza od M. B. (1) na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.*

Sygn. akt VI ACa 528/14

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł przeciwko pozwanemu M. B. (1) pozew o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niego umowy zawartej w formie aktu notarialnego w dniu 23 czerwca 2008 roku, mocą której R. B. i K. B. darowali pozwanemu M. B. (1) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. do wysokości wierzytelności przysługującej powodowi w stosunku do R. B. i K. B. z tytułu zobowiązania wynikającego z bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 30 października 2007 roku, któremu Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 18 grudnia 2007 roku. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 05 marca 2013 roku przed wdaniem się w spór pozwany podniósł zarzut nieprawidłowego określenia wartości przedmiotu sporu na kwotę 141.834 zł. Wskazał, że powyższa kwota nie uwzględnia wszystkich wpłat dokonywanych przez pozwanych. Ponadto pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd pierwszej instancji wobec zgłoszonego zarzutu dotyczącego wartości przedmiotu sporu dokonał jego sprawdzenia i w oparciu o art. 25 k.p.c. ustalił, że wartość przedmiotu sporu wynosi 141.943 zł.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda umowę darowizny z dnia 23 czerwca 2008r. mocą, której R. B. i K. B. darowali pozwanemu spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) przy ul.(...) w W. do wysokości wierzytelności w kwocie 46 745,91 zł wraz z odsetkami przysługującej powodowi w stosunku do R. B. i K. B. z tytułu zobowiązania wynikającego z Bankowego Tytułu Egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz orzekł w przedmiocie kosztów procesu.

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazano na następujące ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną.

R. B. i K. B. przysługiwało na zasadach wspólności ustawowej spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) usytuowanego w budynku wielolokalowym będącym w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...), położonym w W. przy ul. (...).

W dniu 01 kwietnia 1997 roku umową nr (...) R. B. zaciągnął w Banku (...) S.A. kredyt na zakup środków transportu na kwotę 30.000 zł. Kredytobiorca zaprzestał spłaty rat kredytu. W dniu 01 grudnia 2001 roku zawarto ugodę określającą warunki spłaty zadłużenia przeterminowanego wynikające z niespłaconego kredytu.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2005 roku kredytodawca wypowiedział ugodę z dnia 01 grudnia 2001 roku z powodu zaprzestania realizowania jej zapisów. Dłużników wezwano do spłaty długu, który na dzień 28 kwietnia 2005 roku wynosił 33.225,90 zł, w tym 13.747,80 zł – kapitał i 19.478,10 zł – odsetki. Bank poinformował R. B. i K. B., iż w przypadku niedokonania spłaty długu lub niepodjęcia współpracy Bank rozpocznie dochodzenie swoich należności na drodze egzekucyjnej. Pismo zostało nadane do dłużników drogą pocztową, nie zostało odebrane pomimo dwukrotnego awizowania.

W dniu 13 czerwca 2006 roku Bank (...) S.A. wystosował do dłużników ostateczne wezwanie do zapłaty, informując o kwocie zadłużenia w wysokości 39.296,41 zł. Wyznaczono nieprzekraczalny termin do dnia 30 czerwca 2006 roku na spłatę zadłużenia. Wezwanie doręczono w dniu 07 lipca 2006 r.

Kredytodawca w dniu 30 października 2007 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zobowiązanie pieniężne dłużnika na kwotę 46.745,91 zł. Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2007 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez Bank (...) S.A.

W dniu 23 czerwca 2008 roku R. B., K. B. i M. B. (1) zawarli w formie aktu notarialnego umowę darowizny. R. i K. małżonkowie B. oświadczyli, że darują swojemu synowi spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) o pow. 63,40 m kw położonego w W. przy ul. (...). Stawający oświadczyli, że wydanie przedmiotu umowy obdarowanemu nastąpi w dniu zawarcia i od tego dnia przechodzą na obdarowanego korzyści i ciężary związane z nabytym prawem do lokalu. Strony w zawartej umowie określiły wartość przedmiotu darowizny na kwotę 350.000 zł. (par. 3 umowy).

M. B. (1) oświadczył, że zobowiązuje się zapewnić R. i K. małżonkom B. nieodpłatne i dożywotnie zamieszkiwanie w lokalu mieszkalnym nr (...) oraz że przejmuje ciężące na prawie do lokalu obciążenie i zadłużenie, którego szczegóły przedstawiono w załączonym zaświadczeniu Spółdzielni. Na dzień 31 maja 2008 roku lokal obciążony był odsetkami budżetowymi w kwocie 30.041,61 zł. Na koncie lokalu z tytułu spłaty normatywu figurowały zaległości w wysokości 55.984,41 zł odsetek ustawowych. M. B. (1) spłacił zadłużenie z tytułu użytkowania lokalu oraz obciążenia z tytułu spłaty kredytu bankowego spłacanego miesięcznym normatywem.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w Warszawie wszczął postępowanie egzekucyjne na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 19 grudnia 2007 roku.

Przeciwko dłużnikowi K. B. została wszczęta przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w Warszawie egzekucja z emerytury celem zaspokojenia należności głównej Banku (...) S.A. w kwocie 46.745,91 zł i odsetek do dnia 07 stycznia 2013 roku w wysokości 93.737,12 zł

Na podstawie ksiąg Banku (...) S.A. stwierdzono, że na dzień 09 kwietnia 2013 roku figuruje w nich wymagalne zadłużenie dłużników solidarnych R. B. i K. B., na które składa się należność główna w kwocie 46.745,91 zł i odsetki umowne naliczone od dnia 30 października 2007 roku do dnia 08 kwietnia 2013 roku w kwocie 98.267,03 zł

M. B. (1) kupił mieszkanie położone w W. przy ul. (...) o mniejszej powierzchni, niż będące przedmiotem darowizny, do którego wprowadzili się R. B. i K. B.. Właścicielem nabytego lokalu jest M. B. (1).

Sąd Okręgowy za wiarygodny uznał dowód z przesłuchania pozwanego M. B. (1) oraz dowód z zeznań świadków R. B. i M. B. (2) w zakresie w jakim opisali oni zadłużenie, które powstało w Spółdzielni, jego spłatę oraz fakt zakupienia dla rodziców pozwanego nowego mieszkania. Za niewiarygodne uznał dowody z przesłuchania pozwanego i zeznań świadków w zakresie w jakim opisywali oni narastający między nimi konflikt.

Sąd ten nie dał wiary zeznaniom świadka R. B. odnośnie braku wiedzy o jego zadłużeniu istniejącym w banku. Odmówiono także wiary zeznaniom pozwanego, jakoby nie wiedział o zadłużeniu R. B. i K. B. w banku, a także jakoby nie wiedział iż podpisując akt notarialny działał z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela.

W ocenie Sądu pierwszej instancji powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Podano, że spór koncentrował się wokół kwestii udowodnienia, iż dłużnicy działali ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia zarzut ten uznano za chybiony.

Wskazano, że umowa kredytu została zawarta przez R. B. z powodem w dniu 01 kwietnia 1997 roku. Wskutek zaprzestania spłaty kredytu strony tej umowy zawarły ugodę w dniu 01 grudnia 2001 roku. Doszło zatem do zmiany warunków umowy zawartej w 1997 r., jednak także postanowienia ugody nie były realizowane przez dłużnika. Bank postanowił w tej sytuacji wypowiedzieć umowę tj. zawartą ugodę, co następnie uczynił z dniem 28 kwietnia 2005 roku. Wypowiedzenie zostało dłużnikowi doręczone pocztą, tak że mógł się zapoznać z jego treścią. (art. 61 par 1 k.c.). Powód na potwierdzenie powyższej okoliczności załączył do akt niniejszej sprawy dowód dwukrotnego awizowania przesyłek.

Podano, iż strony dokonały zmiany warunków umowy – ugodą, którą powodowy Bank wypowiedział w dniu 28 kwietnia 2005 roku, wzywając jednocześnie dłużników do zapłaty to z tym dniem zobowiązanie stało się wymagalne i rozpoczął się bieg terminu przedawnienia. Bieg terminu przedawnienia został przerwany przez złożenie wniosku przez powodowy Bank o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Przeciwko małżonkom zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne w oparciu o tytuł wykonawczy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu postanowieniem z dnia 18 grudnia 2007 roku. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie nadał klauzulę wykonalności. Skoro postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności zostało wydane 18 grudnia 2007 r. to nie upłynął 3 letni termin przedawnienia liczony od 2005r.

Wskazano, że powód oparł swoje roszczenie na treści przepisu art. 527 k.c. Zgodnie z treścią § 1 2 powyższego przepisu, gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli

wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności .

Jeśli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się iż osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Zaznaczono , że ciężar udowodnienia zaistnienia przesłanek określonych w art.527§1 i 2 k.c. spoczywa na stronie powodowej na zasadzie art. 6 k.c. Uznano, że powód w toku sprawy wykazał, iż w wyniku zawarcia pomiędzy pozwanym M. B. (1) a dłużnikami powoda umowy darowizny, na mocy której pozwany uzyskał korzyść majątkową w postaci własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego, doszło do pokrzywdzenia wierzyciela, polegającego na niemożności uzyskania zaspokojenia z majątku R. B. i K. B..

Podano, że R. B. i K. B. zawarli ze swoim synem, pozwanym M. B. (1), umowę darowizny w formie aktu notarialnego przenosząc na pozwanego prawo własności do spółdzielczego lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...).

Uznano , że czynność dokonana przez dłużników Banku z M. B. (1) zmierzała do uniemożliwienia powodowi zaspokojenia wierzytelności przysługującej z tytułu umowy kredytu. Przedmiotowe mieszkanie było jedynym składnikiem majątku kredytobiorców. Do przyjęcia, iż osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, wystarczy wykazanie, iż na podstawie czynności prawnej dłużnika nabyła ona rzecz lub prawo albo została zwolniona z obowiązku, co spowodowało zmianę w majątku dłużnika prowadzącą do pokrzywdzenia wierzycieli

Dłużnikom R. B. i K. B. przysługiwało na zasadach wspólności ustawowej spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu położonego w W. przy ul. (...). Z chwilą dokonania czynności prawnej w postaci zawarcia umowy darowizny z synem M. B. (1), dłużnicy utracili możliwość wywiązania się z zobowiązań finansowych względem powoda. Wierzyciel nie może zaspokoić swojej wierzytelności, gdyż małżonkowie nie posiadają innego majątku. Nowe mieszkanie zakupione dla rodziców przez syna stanowi jego wyłączną własność.

Wskazano , że dla oceny czy działanie dłużników dokonane było z pokrzywdzeniem wierzyciela, nie jest istotny zamiar pokrzywdzenia wierzyciela lecz wystarczy sama świadomość dłużników, że dokonana przez nich czynność może spowodować dla wierzyciela niemożność zaspokojenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2008 roku, V CSK 381/07, LEX nr 627266). Świadomość, o której mowa musi istnieć w chwili dokonywania czynności prawnej.

Odnosząc się do twierdzeń R. B., iż nie wiedział o zadłużeniu w banku i myślał, że kredyt został spłacony w całości, nie dostał wypowiedzenia ugody ani wezwania do zapłaty, a w latach 2006-2008 przebywał w Anglii podano , że z dokumentów złożonych przez powoda wynika, iż dłużnik zaprzestał spłacania kredytu, nie podejmował też korespondencji kierowanej do niego przez Bank, pomimo zawartej z Bankiem ugody. Zdaniem Sądu Okręgowego dłużnicy oraz pozwany mieli świadomość istniejącego zadłużenia z tytułu niespłaconego kredytu. Niepodejmowanie korespondencji było próbą ucieczki od wyegzekwowania należności na drodze postępowania egzekucyjnego. W mieszkaniu na adres, którego Bank dokonywał doręczeń zamieszkiwały stale cztery dorosłe osoby. Wprawdzie R. B. przebywał w latach 2006-2008 poza granicami Polski, o czym nie powiadomił Banku, ale pisma Banku były kierowane także do drugiej dłużniczki – K. B.. W ocenie tego Sądu działania podejmowane przez dłużników miały na celu unikanie kontaktów z bankiem i wyzbycie się całego majątku.

Uznano, że R. B. i K. B. byli świadomi, iż darowanie synowi spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu spowoduje ich niewypłacalność, co uniemożliwi zaspokojenie się wierzyciela.

Podkreślono, że jeżeli wskutek czynności dłużnika korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, iż osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Uznano ,że powód wykazał, iż czynność dłużników przyniosła korzyść majątkową pozwanemu. Porównanie kwoty zadłużenia ponad 80.000 zł z wartością lokalu 350.000zł , którą strony wskazały w akcie notarialnym – wprost

wskazuje na uzyskanie korzyści majątkowej przez pozwanego. Jako że pozwany jest synem dłużników powód skorzystał z dobrodziejstwa art. 527 § 3 k.c. Zaznaczono, że w regulacji zawartej w art. 527 § 3 k.c. chodzi o taki stosunek bliskości między dwiema osobami, który uzasadnia przyjęcie, że jedna z nich jest w posiadaniu informacji o stanie majątkowym drugiej, stosunek taki może wynikać z powiązań rodzinnych, ale też ze wspólnych interesów i utrzymywania kontaktów handlowych. Przyjęto, że pozwany nie obalił domniemania z art. 527 § 3 k.c. Pozwany pozostaje w bliskich stosunkach ze swoimi rodzicami. Przemawia za tym choćby fakt, iż pozwany wraz z żoną tuż po ślubie zamieszkał z rodzicami R. B. i K. B. w przedmiotowym lokalu. Ponadto pozwany kupił rodzicom mniejsze mieszkanie położone w W. przy ul. (...), po dokonanej darowiźnie. Mieszkanie to stanowi wyłączną własność pozwanego, dłużnicy zaś nie posiadają żadnego majątku. Wskazane działania podejmowane przez pozwanego i jego rodziców nie świadczą o konflikcie istniejącym między stronami.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i podnosząc następujące zarzuty:

1. nie rozpoznania istoty sprawy wobec nie odniesienia się do merytorycznych zarzutów pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew;

2. naruszenia prawa materialnego tj. art. 527 k.c. przez błędne zastosowanie; 3. błędne ustalenia faktyczne, że pozwany nie obalił domniemań prawnych dot. skargi pauliańskiej oraz nie uwzględnienie faktów przyznanych przez powoda, a nadto naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez: - uznanie za niewiarygodne zeznań świadków i pozwanego w zakresie w jakim opisywali narastający między nimi konflikt oraz wrogie stosunki, - uznanie za niewiarygodne zeznań pozwanego w zakresie jego twierdzeń o braku wiedzy w dacie podpisywania aktu notarialnego, że działał z zamiarem pokrzywdzenia powoda; - brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału oraz brak uwzględnienia faktu, że powód nie zaprzeczył twierdzeniom pozwanego przytoczonym w odpowiedzi na pozew;

4. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego okazała się zasadna tylko w nieznacznym zakresie (co do kosztów postępowania), zaś w zasadniczej części nie mogła odnieść skutku wobec braku uzasadnionych podstaw.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za podstawę dla własnych rozważań.

Korekty wymagała jedynie usterka polegająca na przyjęciu w sprawie przez Sąd pierwszej instancji nieprawidłowej wartości przedmiotu sporu w wysokości 141.834 zł. i obliczenie stosownie do tej kwoty wysokości wynagrodzenia dla pełnomocnika powoda z tytułu zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł. – na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2002.163.1349

Należy podkreślić, że przepis art. 527 § 1 k.c. traktuje o ochronie realnie istniejącej wierzytelności, która stanowi również podstawę do ustaleń związanych z niewypłacalnością dłużnika, czy też jego niewypłacalnością w większym stopniu. Wyznacza ona także zakres egzekucji, jaką wierzyciel będzie miał prawo prowadzić w stosunku do przedmiotu zaskarżonej czynności, będącego własnością osoby trzeciej, realizując względną bezskuteczność dokonanego tą czynnością rozporządzenia. Można rozważać, w okolicznościach konkretnej sprawy, przyznanie wierzycielowi ochrony objętej art. 527 § 1 k.c., jeżeli tytuł zobowiązania dłużnika jest niewątpliwy, ale wysokości wierzytelności nie jest on

jeszcze w stanie dokładnie określić, a za taką ochroną przemawia dostatecznie wykazany interes. Nie dotyczy to jednak sytuacji, w której wierzyciel dysponuje niekwestionowanym tytułem egzekucyjnym. (por. wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2011 r. V CSK 313/10).

Poza sporem w sprawie jest, że powód dysponuje Bankowym Tytułem Egzekucyjnym nr (...) z dnia 30.10.2007r. zaopatrzoną w sądową klauzulę wykonalności obejmującą wierzytelność w kwocie 43 745,91 zł. wraz z odsetkami. Do takiej właśnie wysokości wierzytelności uznano za bezskuteczną w stosunku do powoda umowę darowizny z dnia 23 czerwca 2008r. - w zaskarżonym wyroku, mocą którego uwzględniono powództwo w całości. Oznacza to, że wartość przedmiotu sporu w sprawie wynosi 43 745,91 zł i stosownie do wysokości tej kwoty należało ustalić wysokość wynagrodzenia dla pełnomocnika powoda z tytułu zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 zł – na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie są trafne podniesione zarzuty nie rozpoznania istoty sprawy wobec nie odniesienia się do merytorycznych zarzutów pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew oraz naruszenia prawa materialnego tj. art. 527 k.c. przez błędne zastosowanie.

Ochrona wierzyciela, polegająca na przyznaniu mu prawa żądania uznania za bezskuteczną wobec niego czynności prawnej, zdziałanej przez dłużnika z osobą trzecią, w celu zaspokojenia jego wierzytelności, przewidziana art. 527 § 1 k.c., jest możliwa, po kumulatywnym spełnieniu, objętych tym przepisem przesłanek: istnienia wierzytelności, dokonania czynności prawnej przez dłużnika z osobą trzecią, pokrzywdzenia wierzyciela tą czynnością, dokonania jej przez dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, uzyskania wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią, działania osoby trzeciej w złej wierze. Obowiązek wykazania istnienia wierzytelności podlegającej ochronie obejmuje zarówno fakt przysługiwania wierzycielowi od dłużnika zaskarżalnego uprawnienia do świadczenia na jego rzecz sumy pieniężnej, jak też jej skonkretyzowania, przez określenie tytułu prawnego i wysokości

Wbrew zarzutom strony skarżącej Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku rozważył wnikliwie wszystkie przesłanki uzasadniające zastosowanie art. 527 k.c. oraz odniósł się do twierdzeń strony pozwanej. Ustalenia te oraz wysnute na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Odmienne twierdzenia pozwanego co do motywów działania i braku wiedzy o zadłużeniu darczyńców u powoda nie znalazły dostatecznego potwierdzenia w okolicznościach faktycznych sprawy.

Także zarzuty błędnych ustaleń faktycznych oraz naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie za niewiarygodne zeznań świadków i pozwanego w zakresie w jakim opisywali narastający między nimi konflikt oraz wrogie stosunki, uznanie za niewiarygodne zeznań pozwanego w zakresie jego twierdzeń o braku wiedzy w dacie podpisywania aktu notarialnego, że działał z zamiarem pokrzywdzenia powoda oraz braku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału nie mogły odnieść skutku.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. (por. wyrok SN z dnia 8 kwietnia 2009 r. II PK 261/08). Odmienne niż to podnosi apelujący Sąd pierwszej instancji ocenę wiarygodności zeznań świadków i pozwanego dokonał w logiczny sposób, prawidłowo kierując się regułami wynikającymi z zasad doświadczenia życiowego. Ocena ta jest niekorzystna dla sytuacji pozwanego w tym procesie. Pozwany nie przedstawił jednak żadnych argumentów podważających poprawność tej oceny. Zgłoszone zarzuty stanowią tylko polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego i stanowią kontynuację taktyki procesowej przyjętej przez pozwanego w tej sprawie. Trafne są ustalenia Sądu pierwszej instancji, że pozwany nie obalił domniemania z art. 527 § 3 k.c. i wbrew głośnym twierdzeniom pozostaje w bliskich stosunkach ze swoimi rodzicami. Pozwany wraz z żoną tuż po

ślubie zamieszkał z rodzicami R. B. i K. B. w przedmiotowym lokalu. Ponadto pozwany po dokonanej darowiźnie kupił mniejsze mieszkanie położone w W. przy ul. (...), w którym zamieszkali jego rodzice. Mieszkanie to stanowi wyłączną własność pozwanego, dłużnicy zaś nie posiadają żadnego majątku. Zasadnie uznano, że działania te podejmowane przez pozwanego i jego rodziców nie świadczą o konflikcie istniejącym między stronami, zaś próba jego uwypuklenia w toku postępowania miała na celu jedynie obalenie domniemania z art. 527 § 3 k.c.

Z podanych wyżej przyczyn zarzuty te nie mogły odnieść skutku i dlatego w tej części apelacja pozwanego została oddalona.

Mając to wszystko na uwadze - na podstawie art.385 k.p.c. i art.386§1 k.p.c. orzeczono, jak na wstępie.

O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono zgodnie z treścią art.98 k.p.c. w związku z art.108§1 k.p.c. stosownie do zasady finansowej odpowiedzialności stron za wynik procesu.